

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στην κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἔξη
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δὲ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Τέσσαρες τοῦ Νοεμβρίου,
πρόσκλησις Βουλευτηρίου.

Ἐξήντα πέντε σὺν ἐνιακόσα,
κλωσσᾷ σωτήρας νέους ἢ κλωσσα.

Οἱ δὲ ξυλένιοι δοῦλοι γεραίρουν τὸν Φαρδούλη.

Ἦθελα Φαρδούλης νᾶμαι, Περικλέτο κακομοίρην,
γιὰ νὰ κάνω πανηγύρι,
καὶ σὺ πόδι νὰ σηκώνω μὲ ξεφωνητὰ καὶ κρότους
τοὺς ἐργάτας τοὺς καυμένους, τοὺς ἀποχειροβιώτους.

Ἦθελα Φαρδούλης νᾶμαι, κι' ἄνθρωπος ἐπιβολῆς,
κι' ὄχι ψωρο-Φασουλῆς.
Ἦθελα προστάτης νᾶμαι τῆς ἐργαζομένης σφαίρας,
καὶ νὰ γίνωμαι τὸ θέμα τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας.

Ἦθελα Φαρδούλης νᾶμαι, λαοπρόβλητος σωτήρ,
καὶ τῶν ἐργατῶν πατήρ,
πρὸς τοὺς ἐργοστασιάρχας τελεσίγραφα νὰ στέλλω
καὶ νὰ γράφω σὰν δικτάτωρ: τὸ καὶ τὸ ζητῶ καὶ θέλω.

Ἦθελα προστάτης νᾶμαι τοῦ λαοῦ τοῦ φουκαρᾶ,
κι' ὁ λαός μου μιά χαρὰ
νὰ μὲ κάνη δυνατὸ
κι' εἰδωλὸ τοῦ λατρευτοῦ.

Νὰ προέχω λαμπερὸς
μεταξὺ πολλῶν εἰδώλων,
καὶ νὰ παίζω κρατερὸς
λαϊκοῦ σωτήρος ρόλον.

Ἐνὰ φόβητρον νὰ γένω,
εἰς παράθυρα νὰ βγαίνω,
εἰς ταράτσαις, εἰς μπαλκόνια.

Γιὰ τὴν φτώχεια νὰ μιῶ
καὶ νὰ κεραυνοβολῶ
τὰ χορτάτα τὰ κωθώνια.

Τοὺς ἐργάτας νὰ λατρεύω
κι' εὐφροδῶς νὰ ρητορεύω
πρὸς Παρίας σκυθρωπούς.

Καὶ νὰ λέν οἱ φθονεροὶ
μ' ἔνα μούτρο σὰν φλουρί
πῶς τὰ κάνω γιὰ σκοπούς.

Ἦθελα Μαχαραγιᾶς
νᾶμαι τῆς φτωχολογιᾶς
πρὸς βελτίωσιν ὁργῶν.

Καὶ νὰ πίνῃ στήν ὑγεία
τοῦ κλεινοῦ Μαχαραγιᾶ
πᾶς ἐργάτης ἀπεργῶν.

Ὅλους τοὺς κεφαλαιούχους 'στοῦ διαδόλου τὰ τεφτέρια
νὰ τοὺς γράφω κάθε τόσο,
κι' ἀπὸ τὰ δικά των χέρια
τοὺς ἐργάτας νὰ γλυτώσω.

Τὸν γιανκᾶ μου νὰ τινάζω
κι' ὁλοένα νὰ φωνάζω
σὲ συνάφια κεχηνῶτα
πῶς ἐκεῖνοι μόνο ζοῦν
καὶ σὰν βδέλλαις ἐκμυζοῦν
τὸν ἐργατικὸν ἰδρωτᾶ.

Ἦθελα Φαρδούλης νᾶμαι
δίχως κόμμα καὶ φατρία,
νὰ ξυπνῶ καὶ νὰ κοιμᾶμαι
μὲ τοῦ κόσμου τὴν λατρεία.

Νᾶχω πόθους εὐγενεῖς,
καὶ μὲ κάτισχνον κοιλίαν
νὰ ποθῶ τὴν βασιλείαν
μόνον τὴν ἐν οὐρανοῖς.

Πρὸς αἰθέρας νὰ πετώ,
νὰ πλανῶμ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ νὰ λένε μερικοὶ
Δημαρχίαις πῶς ζήτω.

Πλὴν ἐγὼ νὰ δαιμονίζω
κάθε χορτασμένο γλάρο,
καὶ σ' αὐτὸν νὰ ξεφωνίζω:
τὸν κακὸ ψυχρό σου φλάρο.

Διὰ λόγου θαυμασίου
καθενὸς ἐργοστασίου
νὰ σαρώνω τὸν σατράπη.

Κι' ὅλους νὰ τοὺς βεβαιώνω
πῶς αὐτὰ τὰ κάνω μόνο
γιά τῆς φτώχειας τὴν ἀγάπη.

Ἦθελα προστάτης νάμαι, τοὺς ἐργάτας ἀγαπῶν,
βασιλεὺς βασιλευόντων,
κύριος κυριευόντων,
καὶ σατράπης σατραπῶν.

Ἦθελα τοῦ κεφαλαίου, Περικλέτο γεραρέ,
νὰ μαστίζω τοὺς σατράπας,
ἤθελα νὰ γίνω Πάπας,
κι' οἱ πεινῶντες κι' οἱ διψῶντες βίβα νὰ μοῦ λέν ἐλ ρέ.

Νὰ προστάζω τὸν Μάκ-Δούκα καὶ τὸν κάθε Μαστραντώνη:
πάψε τοῦτον τὸν ἐργάτη, καὶ μὴν τρῶς πολὺ πεπόνι,
γιατὶ θάχρη συνεπείας, συλλογίσου τὸ σεντόνι.

Ἦθελα Φαρδούλης νάμαι νὰ σημαίνω κἄτι τί,
καὶ σὰν βλέπουν τὸνομά μου σὲ χερτὰ φαρδὺ πλατὺ
μὲ τοῦ Πάπα τὴν σφραγίδα,
δλ' οἱ προὔχοντες ἀμέσως νὰ παθαίνουν ριπιτὶ
καὶ νὰ βγάζουν ἀγουρίδα.

Ἦθελα Φαρδούλης νάμαι, κι' ἡ κεφαλαίουχος φάρα
σιγαλὰ νὰ μουρμουρίζῃ:
ποῦ τὴν πῆς καὶ σὺ τὴν κλάρα;
παλαμῆδα σοῦ μυρίζει.

Ἦθελα χωρὶς νὰ φρίττω
τὴν ἀλήθεια νὰ κηρύττω
σ' τὴν φτωχολογιά γυμνή.

Νὰ τραβῶ πολλά, τσιφούτη,
καὶ σὰν μάρτυρα γιὰ τούτη
νὰ μὲ βάζουν σ' τὸ σακμνί.

Γιὰ τὴν δίκη τὴν δίκη μου κόσμος ἔξω νὰ χαλᾷ
καὶ νὰ γίνεται κουβέντα σὲ καθέναν μαχαλᾷ,
καὶ πολὺς συνωστισμὸς
εἰς τὰ Δικαστήρια,
καὶ λαοὺ παροξυσμὸς
καὶ συλλαλητήρια.

Νάρχετ' ἐργατῶν πληθύς,
κι' ἐγὼ μάρτυς ἀληθής

νὰ φωνάζω: στῆθι, στῆθι,
τῶν Δικαστηρίων κόσμε,
καὶ τῶν ἐργατῶν τὰ πλήθη
ἄφες τὰ νὰ σπεύσουν πρὸς με.

Μόνον ἐξ ἐργαζομένων
καὶ καταπιεζομένων
καταρτίσω μέγαν αἶνον.

Μόνον ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ λαοῦ μου τοῦ κυρίου
τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου
φέρω σήμερον ἐπ' ὤμων
ἄδικα καὶ παρὰ νόμον.

Μόνον ὑπὲρ προστασίας
τῆς πασχούσης ἐργασίας
δλ' ἀφίνω τάχαθᾶ.

Μάχομαι γι' αὐτὴν γενναίως
καὶ σὰν Σίμων Κυρηναῖος
σπεύδω πρὸς τὸν Γολγοθᾶ.

Ἦθελα Φαρδούλης νάμαι, μπρὸς καὶ πίσω νὰ μὲ πιάνω,
καὶ γιὰ μένα κάθε βράδυ διαδήλωσι νὰ κάνω,
ἀφοσίωσι νὰ δείχουν,
νὰ μοῦ φέρουν πρόσφορα,
μάσκουλα γιὰ μὲ νὰ ρίχνουν
καὶ ν' ἀνάβουν φώσφορα.

Νάμ' ἐγὼ σωτὴρ μονάχος,
νάμαι στύλος, νάμαι βράχος
σ' τὸν ἐργατικὸν ἀγῶνα.

Κι' ὁ λαὸς νὰ μὲ γεραίρῃ
κι' ὅλο νὰ μὲ περιφέρει
καθιστὸ σὲ πολυθρόνα.

Γαῦρος ἐκ τῆς πολυθρόνας τοὺς λαοὺς νὰ προσφωνῶ,
νὰ κυττάζω τοὺς μεγάλους,
τοὺς Φαρδούληδες τοὺς ἄλλους,
καὶ νὰ τοὺς περφορῶ.

Καὶ κατόπιν τῶν θριάμβων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκθιάμβων
κι' ἀπορούντων ἐργατῶν
καὶ τοσοῦτων ὕμνητῶν.

Καθιστὸ σὲ πολυθρόνα
νὰ μὲ πᾶν σ' τὴν φυλακή,
νὰ περάσω τὸν χειμῶνα
καταμόναχος ἐκεῖ.

Π.— Μεροφάγι, μεροδοῦλι,
ζήτω ζήτω τοῦ Φαρδούλη.
Τοῦτον πάντες ἀνυμνεῖτε,
τοῦτον πάντες προσκυνεῖτε.

Τοῦτος μόνος μας σωτὴρ,
τοῦτος μόνος μας πκτήρ,
τοῦτος πρόμαχος: ἐβγήκε
τῶν ἐργατικῶν δικαίων
καὶ σ' τὴν μύτη παρχμπῆκε
Τελωνῶν καὶ Σαδουκαίων.

Ἄλλοι βάζουν σὲ πολυθρόνα τὸν Φαρδούλη τὸν προστάτη,
πλὴν ἐγὼ σ' αὐτὴν θρονιάζω τὸν σωτῆρα τὸν Κορφαῖτη.

Τοῦτος ὁ λογῆς ἐρίφης καὶ σὲ δίκην προσεκλήθη
καὶ στεφάνους ἀκανθίνους ἀληθῶς περιεβλήθη,
καὶ σὲ βήματα παρέστη τῶν Πιλάτων τῶν Ποντίων,
κι' ἤκουσεν ἐκεῖ μυρίας
ὑπὲρ τοῦτου μαρτυρίας,
μὰ καὶ τόσας ἐναντίον.

Ὁ κηρύττων σωτηρίαν σ' τὸν κοσμάκη διατόρως
κι' εὐφραδείας ἔχων δῶρα
ἀθλητῆς στεφανηφόρος
κάθεται σ' τὸ φρέσκο τῶρα.

Μεροφάγι, μεροδοῦλι,
βρὲ τὸν δόλιο τὸν Φαρδούλη!
Ὁ καθεὶς ἄς τὸν ὕμνῃ
νῦν ἔει καὶ σ' τοὺς αἰῶνας
κἂν ἐπάνω σὲ σακμνί,
κἂν ἐπάνω πολυθρόνας.

Ὁ Φαρδούλης ὥσανά!..
κι' ὅσοι τοῦτον ἀγαπᾶτε
τσιγαρέτα νὰ τοῦ πᾶτε
τὸν καιρὸ του νὰ περνᾷ.

Μὴν ξεχνᾶτε τὸν ἀγῶνα,
μὴν ξεχνᾶτε τὸν προστάτη,
ποῦ τὸν ἐκλείσαν ἐκεῖ.

Φέρτε του καὶ πολυθρόνα
νὰ τὴν ἔχη γιὰ ρεγάτι
μὲς σ' τὴν δόλια φυλακή.

Τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην καὶ τὴν ἀποδοκιμᾶζω
καὶ συγχρόνως τὴν ἐγκρίνω καὶ Φαρδούληδες φωνάζω,
κι' ὅλους τῶρ ἀνεξαιρέτως ποῦ σωτῆρες μᾶς περνοῦν,
καὶ τὸ κράτος κυβερνοῦν,
σὲ μεγάλη πολυθρόνα τοὺς καθίζω μὰ χαρὰ
καὶ παντοῦ τοὺς περφόρω καὶ τοὺς ψάλλω λιγερά.

Φ.— Ὑμνοὺς ψάλλουν καὶ τὰ γένη Φασουλῆ τοῦ φαρμακόνου..
χαίρετ' ἐπὶ πολυθρόνας, Σύμβουλοι χρυσοῦ τοῦ Θρόνου,
μὰ καὶ σεις τῶν ἐργατῶν φίλῃς φιλακισμένοι,
ὅλους σας ἀν' κλειδὴ κι' ἀνδράς σᾶς περιμένει.

Οὔρρα, Σύμβουλοι τοῦ Θρόνου καὶ σωτῆρες λαϊκοί,
καὶ σ' ἐμένα καὶ σ' ἐκείνον, σ' ὅλους πρέπει φυλακή.
Μὰ κι' ἐγὼ σὲ πολυθρόνα κάθουμαι ἀρῶδες πλατὺς
γλαυκοκόπος ἀύλητης,
κι' ἐπὶ ταύτης ἐκπλωμένος σὰν μακάριος Φακίρης
προσκαλῶ σε, Περικλέτο, μπρὸς καὶ πίσω νὰ μὲ δέισῃ.

Λόγος του Ξυλομούρη 'στὸν Δήμαρχο Μερκούρη.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Δήμαρχε, Μερκούρη καλῶς ὤρισες,
μὲς' στὴν Εὐρώπῃ γύρισες καὶ τόσα μᾶς ἱστορήσεις,
ἐσπούδασες, ἐρευνήσεις, καὶ τὰν τελέφθης πάντα,
καὶ σὰν ἐπῆγες μιὰ χαρὰ' στοὺς Ἁγίους τοὺς Σαράντα,
μὴ σέρδε ζοτ' Ἀθήνησι σοῦ φώναξαν τρανοὶ
τῆς χώρας Ἀλβανοί.

Ἄλλ' ἔρριξες καὶ μιὰ ματιὰ
μὲς' στὴ μεγάλη Βενετιὰ,
κι' εἶδες Σάν-Μάρκους, γόνδολαις, καὶ τόσαις Βενετσιάναις
τσακίστραις καὶ νταρντάναις.

Καί' στὴν Τεργέστη τράβηξες κι' εἶδες τὸ Μιραμάρ
καί' πηγὲς καί' στὸ Μόναχο τὸ κλασικὸ, κουμπάρε,
καὶ τὸν διωγμένο Βασιλῆα στεφάνωσες μὲ κλάμμα
καὶ τοῦπες πῶς τὸν ἔκαναν ἀνάγνωσμα καὶ δρᾶμα.

Ἦπιες καὶ μπόρα διαλεκτὴ, ποῦ μὲς' στὰ Μπάρ ἀφρίζει,
πινακοθήκαις κύτταξες κι' ἐμνήσθης καὶ τοῦ Γκύζη,
καὶ μὲς' στὴν Βιέννη, Δήμαρχε, βρῆκες τὸν Καραχάλια,
καὶ περπατῶντας λέγατε γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὰ χάλια.

Καὶ τὸν Λουέγερ γνῶρισες, τὸν Δήμαρχο' στὴν Βιέννη,
κι' αὐτὸς ἐνθουσιάσθηκε πραγματικῶς μὲ σένα,
κι' ὑπάλληλοι δημοτικοὶ
σ' ἐπῆραν ἀπ' τὸ χέρι,
καὶ σ' ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
νὰ δῆς σπουδαῖα μέρη.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Δήμαρχε... κι' ἐγὼ σὲ προσφωνῶ....
'στὸ Βερολίνο γνῶρισες τὸν Κέσνερ τὸν τρανὸ,
κι' ὁ πρῶτος ὁ μηχανικὸς τοῦ δοξασμένου Δήμου
θερμὴν ἀγάπην ἔδειξε Φιλέλληνας προθύμου,
κι' εἶπε πῶς ἔτσι τοῦρξεταί ν' ἀφήσῃ Βερολίνα,
καὶ ν' ἀλλθ' στὴν Ἀθήνα.

Νοσοκομεῖα μ' ἔκστασιν ἐθαύμασες Βυρχώδεια,
κι' εἶδες σφαγεῖα μιὰ φορὰ, ποῦ δὲν γεννοῦν μικρόβια,
καὶ σὺ γιὰ τοῦτα ζήλεψες κι' ἀληθιὰ λαχτάρισες
καὶ τὸν μεγάλον Κάιζερ ἐξήρες κι' ἐμακάρισες.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, ραδιῶνς καὶ ντοῦρος... καλῶς ὤρισες....
καὶ μὲς' στὴ Λόντρα, Δήμαρχε, Λόρδους Δημάρχους γνῶρισες.
Τὴν λιγερὴ σου λεβεντιὰ τὴν ζήλεψαν Ἑγγλεῖοι,
κι' ὁ Δήμαρχος σ' ἐκάλεσε καὶ σοῦκανε τραπέζι,
καὶ σὺ κοντὰ τοῦ κάθισες, κι' ἐμάθαμε κι' ἐμεις
πῶς γνῶρισες τὴν Λαίδη του καὶ δύο πρώταις Μίς.

Κι' ὁ διαρκὴς ὁ Γραμματεὺς τοῦ Δήμου τοῦ Λονδίνου
μετέσχε, καθὼς ἔμαθα, τοῦ γεύματος ἐκείνου.

Καὶ τοῦτος λέγεται τρανὸς
κι' ἐν πρώτοις Ἑγγλεζόπουλο,
καὶ δὲν περνᾷ προσωρινὸς
σὰν τὸν Παρλακευόπουλο.

Μετέσχε τῆς τιμῆς αὐτῆς
κι' ὁ Μεταξᾶς ὁ πρεσβευτὴς,

καὶ σ' ἔβλεπαν ἡ Μίς ἡ δὴ, τρεῖς ντιστεγνὲ κορίτσια,
καὶ δὸς του καὶ μπαινύβαιναν τοῦ Λόρδου τὰ σερίτσια
κι' ὀρεκτικὰ λογῆς λογῆς, ἑλθαῖς, λακέρδαις, νίτικα,
καὶ μὲ τὸν Λόρδο Δήμαρχο μιλούσας Ἀρβανίτικα.

Ἐχετε Πόλισμαν καὶ σεῖς; σ' ἐρώτησε μὲ τόνο...
Πόλισμαν χίτες, ἀπῆντησες, πλὸς σταυρωτοὶ καὶ μόνο,
καὶ τοῦπες, γιὰ τῶν Ἀθηνῶν τὴν λάσπη καὶ τὴν σκόνη,
μπάλτι καὶ πλούχουρ δηλαδὴ, ποῦ σύννεφα σηκόνει,

καὶ σ' ἄκουσε περίεργος κι' αὐτὸς κι' ἡ συντροφία του
καὶ σοῦδωσε γιὰ σουβενὶρ καὶ τὴν φωτογραφία του.

Ντὶ Λόντρι Λόρδο Δήμαρχου, ντ' Ἀθῆνι σκυπιτάρι,
τοῦ Κρανιδίου βλαστάρι,
καὶ κιὰσου βγά τί πούθιμι, τὸ θάρρος μου συχώρα,
καὶ ζύγωσε σὰν ἀδελφοὶ νὰ φιληθοῦμε τώρα,
κι' ἀκόμη, Λόρδε Δήμαρχε, καλὰ δὲν γινωρισθήκαμε
καὶ παραγαπηθήκαμε.

Κι' ἀπὸ τὴν Λόντρα τράβηξες στὰ ξακουστὰ Παρίσια,
κι' εἶδες Βερσάγιας, θέατρα, καὶ θαύματα περίσσια,
βῆμα πρὸς βῆμα μέτρησες τοῦ Παρισίου τοὺς δρόμους,
κατέβης μόνος σου νὰ δῆς κι' αὐτὰς τὰς ὑπονόμους,
καὶ δίχως μὲ Δημοτικούς Συμβούλους νὰ μαλλώνης
'πῆγες καὶ σὺ γιὰ ρεμβασμοὺς στὸ δάσος τῆς Βουλῶνης.

Καὶ Συνεδρίου γιὰ τὸ Γκάζ προήδρευες ἐμφρόνως
καὶ τὴν τιμὴν κατῴρθωσες τοῦ Γκάζ νὰ τὴν φτηνήσῃ,
καὶ πάντες' στὸ Συνέδριον ἀνέκραξαν συγχρόνως
πῶς πρέπει πάντα Δήμαρχος Μερκούραρος νὰ μείνης.

Κι' ἐφρόντισες κι' ἐμόχθησες γιὰ τὸνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο
καί' στοῦ Φαλιέρ ἐκάθισες τὸ γεῦμα τὸ μεγάλο,
καὶ τὰς προπόσεις ἤκουσες περὶ στενῆς φιλίας
Ἑλλάδος καὶ Γαλλίας.

Κι' ὁ Βασιλεὺς σ' ἐκάλεσε σὲ πρόγευμα μιὰ μέρα
καί' στὸ Μπριστόλ καθίσαιτε καὶ τᾶπατ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ σοῦ ξεμυστρηύθηκε μετὰ τὸ φαγοπότι
πῶς ἔπειτ' ἀπὸ τὸ Παρί τ' ἄρεσ' ἡ Βιέννη πρώτη.

Κι' ὁ Κυριακούλης, Δήμαρχε, σὲ βρῆκε' στὸ Παρίσι,
καὶ μ' ἔναν τρόπο φιλικὸ
σοῦπε μεγάλο μυστικὸ
πῶς ἀπὸ τὸν συμπεθέρο σκοπεύει νὰ χωρίσῃ.

Κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ κατάλαβες μὲ τὸ ξυπνὸ σου μάτι
πῶς ἔγινε τὸ κράτος μας τζορτζίνα' στ' ἄλλα κράτη,
καὶ σοβαρὸς καὶ σύνοφρος μᾶς εἶπες τοικουράτα
τὸν νοῦ μας νὰ μαζέψουμε καὶ νὰ τὸν ξεθολώσωμε,
κι' εἶναι καιρὸς ἐφώνηξες νὰ μπουῦμε σ' ἄλλη στρατά,
ἀλλέως βάλτου ρήγανη, παπούτσια νὰ μπαλώσωμε.

Καλῶς μᾶς ἤλθες, Δήμαρχε... στὰ χέρια μου σὲ πέρνω,
μὰ κτύπησε τὸ πόδι σου λιγάκι' στὸ Κουβέρνο.
'Ἐρδι καὶ Λόντρα Δήμαρχος, ἔρδι κι' ἀπὸ Παρίσι,
κι' ἐδῶ ποῦ τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ράτῃ.

Ἐνα βιβλίον μὲ ψυχὴν
κατάλληλον' στὴν ἐποχὴν.

Δέλτα Γεωργιάδης, Καθηγητὴς ἐν πρώτοις,
κι' ἀνάματος ἀλλοθία καὶ ρέκτης πατριώτης,
σωτήριον βιβλίον ἐξέδωσ' ἐν σπουδῇ,
περὶ Πανελληνίων Συνδέσμων δηλαδὴ.
Καὶ διαβάστο νὰ νοιώσῃς, Περίκλεις φουκαρά,
πῶς θά σωθῇ καὶ τοῦτο τὸ κράτος μιὰ φορὰ.

Καὶ καμπάσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Στὸ Κατάστημα τὸ μέγα τῶν ἀπόρων γυναικῶν
ἔλθεις ἐκ τῶν μεγάλων καὶ τῶν ὀντωῶν ἐθνικῶν,
ποῦ πηγαίνεις καὶ θαυμάζεις ἔργα γυναικεῖα τόσα
καὶ τῶν κυριῶν τὴν ὁρᾶς τὴν ἐξοίρει καθε γλῶσσα.
Θερμῶς ἐδοχριστοῦμεν τὸν ἀγνωστὸν μας φίλον
γιὰ τὴν ἐκτίμησίν του καὶ τὸν θερμὸν του ζῆλον.